

Dato
10.05.21

Vår Referanse
2021/1

Saksbehandler
Nina N. Hermansen

Protokoll 06/2021

Tariffnemndas vedtak av 10. mai 2021 om fortsatt delvis allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter

Innledning

Saken gjelder videreføring av delvis allmenngjøring av Overenskomsten for renholdsbedrifter. Det vises til forskrift av 11. oktober 2018 nr. 1697 om delvis allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter.

Tariffnemnda mottok til behandling LOs begjæring av 20. januar 2021 om fortsatt delvis allmenngjøring av Overenskomst for renholdsbedrifter 2020–2022 mellom NHO og NHO Service og Handel på den ene side og LO og Norsk Arbeidsmandsforbund på den annen side. Nemnda besluttet å sende saken på høring. Høringsfristen ble satt til 8. mars 2021.

Tariffnemnda mottok fra LO et tillegg til begjæringen datert 19. april 2021 med reviderte satser fra mellomoppgjøret 2021 i tråd med protokoll datert samme dag mellom NHO Service og Handel og Norsk Arbeidsmandsforbund.

Begjæringen

I begjæringen viser LO til at NHO Service og Handel støtter en videre allmenngjøring innenfor renhold. LO viser til at Arbeidstilsynet i perioden 2018 til oktober 2020 gjennomførte 109 tilsyn med virksomhetenes etterlevelse av allmenngjøringen innen renhold, og at de registrert brudd på reglene for lønn i 26 prosent av tilsynene.

LO viser til et notat fra Fafo, datert 19. oktober 2020, hvor det er utarbeidet en analyse av den lønnsmessig fordeling innenfor allmenngjorte områder. Analysen er basert på SSB sin lønnsstatistikk som ble samlet inn i september 2018.

Der fremgår det at innen renhold er det registrert 21.600 lønnsforhold for yrker uten krav til utdanning, hvorav 2.800 av disse hadde Norge som fødeland. 87 prosent av de registrerte lønnstakerne hadde dermed utenlandsk bakgrunn.

Videre fremgår det at andelen norske arbeidstakere som lønnes dårligere enn den laveste allmenngjorte minstesatsen pr 1. juni 2017 på kr 177,63 ligger på 8 prosent, mens arbeidstakere fra EU-Øst ligger på 17 prosent og utenfor EØS er på 11 prosent. Arbeidstakere med kun D-nummer ligger på 32 prosent.

Det fremgår også betydelige differanser mellom innenlandsk og utenlandsk arbeidskraft i forhold til arbeidstakere som hadde en timelønn fra kr 178 til kr 205 (minstesats + 15 prosent).

LO anfører at dersom det allmenngjorte lønnsgulvet fjernes, vil det være høy risiko for at lønninger og andre tillegg, som i dag er regulert gjennom forskriften, synker langt under tariffmessige standarder. LO anfører at dette ikke bare vil medføre økt sosial dumping, men også gi svært uheldige virkninger for tariffbundne virksomheter som vil få en betydelig økning i lavlønnskonkurransen fra ikke tariffbundne bedrifter.

LO fremholder at Arbeidstilsynets tilsynsstatistikk dokumenterer at det foregår omfattende brudd også på dagens forskrift, noe som underbygger det store potensialet for sosial dumping i bransjen.

LO legger til grunn at det fortsatt er behov for allmenngjøring som et nødvendig tiltak for å oppnå likeverdige lønns- og arbeidsvilkår mellom innenlandsk og utenlandsk arbeidskraft innenfor virksomheter som driver salg av renholdstjenester og for ansatte som utfører renhold.

I begjæringen krever LO følgende endringer i gjeldende forskrift:

- presisering av at reisetid mellom oppdrag lønnes etter minstesatsene samt utgiftsdekning
- opphevelse av bestemmelsen om avgrensning av virkeområdet i forskriften § 2 annet ledd
- gjeninnføring av bestemmelsene om tillegg for helg- og helligdagsarbeid.

Høringsrunden

Utkast til ny forskrift etter LOs begjæring om fortsatt allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter ble sendt på høring den 11. februar 2021 med svarfrist 8. mars 2021. Det ble mottatt følgende høringssvar med merknader:

Akademikerne støtter begjæringen av fortsatt allmenngjøring av tariffavtaler.

Arbeidstilsynet støtter en fortsatt allmenngjøring i renhold. Arbeidstilsynet er enig i innføring av bestemmelse om rett på lønn for reisetid mellom ulike arbeidssteder. Samtidig vil den foreslåtte ordlyden etter deres vurdering kunne skape utfordringer å håndheve.

Den første utfordringen ligger i ordlyden «ulike oppdrag som følger rett etter hverandre i tid». Hvilken betydning får det at det kreves at det er ulike oppdrag? Det må være tilstrekkelig at renholder har reisetid mellom flere arbeidssteder. Bruk av ordlyden «ulike oppdrag» synes å indikere at det må være snakk om ulike oppdragsgivere, slik tariffavtalen ble tolket i AR-2019-19. Dette er ikke i tråd med begrunnelsen i høringsbrevet om at bestemmelsen er tenkt å slå fast at reisetid mellom alle typer oppdrag skal omfattes, uavhengig av hvem som er oppdragsgiver. Ordlyden burde etter Arbeidstilsynets vurdering endres til «reisetid mellom ulike arbeidssteder eller oppdragssteder».

Neste problemstilling knytter seg til formuleringen «som følger rett etter hverandre i tid». For å unngå omgåelser, og ulik forståelse av forskriften bør det klargjøres at reisetid mellom ulike arbeidssteder er å anse som arbeidstid, og at renholder skal ha lønn for denne tiden. Det vil være et tolkingsspørsmål hvor nært i tid oppdragene må være. Kan en arbeidsgiver omgå bestemmelsen ved å lage forskyvninger i tidsplanen, slik at renholderen ikke kan gå umiddelbart i gang med oppdraget ved ankomst på et nytt arbeidssted? Hva om renholder må vente en halv-, eller en time eller enda lenger. Hva ligger i kravet «rett etter hverandre i tid»?

Videre står det «enten regnes inn i arbeidstiden, lønnes særskilt for den tiden som medgår til forflytning eller regnes inn i rammetimetallet». Arbeidstilsynet har alltid lagt til grunn at reisetid mellom oppdrag skal anses som arbeidstid etter definisjonen i aml § 10-1. Ordlyden i bestemmelsen kan indikere at dersom det ikke er snakk om «reisetid mellom ulike oppdrag som følger rett etter hverandre i tid», så er ikke reisetiden å anse som arbeidstid.

Utfordringen med at det er tilstrekkelig at reisetiden regnes inn i rammetimetallet, er om rammetimetallet er for lavt. Da vil ikke arbeidstakeren få allmenngjort lønn for den faktiske arbeidete tiden. Dette vil imidlertid kunne fanges opp av begrepet «lønn per time» i § 3, som er tolket slik at renholderen skal ha lønn for faktisk arbeidet tid. En mer logisk sammenheng ville tilsi at lønn for reisetid tas inn i bestemmelsen i § 3 og forståelsen av «per time».

Arbeidstilsynet støtter også opphevelse av unntaket i virkeområdebestemmelsen i § 2. Arbeidstilsynet mener at et slik unntak er med på å vanskeliggjøre både bestillere og Arbeidstilsynet sin håndheving av allmenngjøringen. Unntaket innebar at bestillere måtte undersøke om en renholdsvirksomhet var bundet av tariffavtale med fagforening med innstillingsrett fordi dette var avgjørende for om bestiller har informasjons- og påseplikt. For Arbeidstilsynet innebar unntaket at vi først måtte undersøke om renholdsleverandøren var bundet av en slik tariffavtale, før vi kunne gjennomføre tilsyn med bestillere og deres plikt til å informere om allmenngjort tariffavtale og påseplikt. Tilsvarende ved tilsyn med renholdsvirksomhetene. Oppheving av dette unntaket vil altså lette både Arbeidstilsynet, bestillere og hovedleverandørers oppfølging av lønns- og arbeidsvilkår i renholdsbransjen, og gjøre regelverket enklere å forstå.

LO har ikke noe å tilføye utover det som fremkommer i begjæringen.

NHO har avgitt høringsuttalelse på vegne av NHO og tilsluttede landsforeninger. NHO påpeker innledningsvis at de er opptatt av ordnede arbeidsforhold og at en allmenngjøring innen rammene av allmenngjøringsloven, herunder Norges EØS-rettslige forpliktelser, i enkelte tilfeller kan være et hensiktsmessig virkemiddel. Allmenngjøringsloven stiller krav til dokumentasjon for at utenlandske arbeidstakere utfører arbeid på vilkår som er samlet sett dårligere enn gjeldende tariffavtale mv., jf. § 5. NHO fremhever:

Tariffnemnda har en fakultativ adgang til å beslutte allmenngjøring, noe som innebærer at nemnda må vurdere behovet for allmenngjøring og forholdsmessigheten av det enkelte vedtak sett i forhold til den foreliggende dokumentasjonen.

Videre har de særskilt merknad til LOs forslag til opphevelse av forskriftens § 2 annet ledd som regulerer forskriftens virkeområde.

Etter bestemmelsen skal allmenngjøringsforskriften ikke komme til anvendelse dersom et renholdsarbeid utføres av ansatte i bedrifter som er omfattet av tariffavtale inngått med fagforening med innstillingsrett. Det som dermed typisk faller utenfor, er renholdsarbeid utført av bedrifter som er medlemmer av NHO Reiseliv og som er bundet av Riksavtalen eller Landforpleiningsavtalen. I begjæringen vises det til at bestemmelsen ikke lenger er nødvendig, fordi Arbeidsretten har avklart at hotellrenhold skal følge Renholdsoverenskomsten. Etter NHOs oppfatning er det en for enkel analyse. AR-2019-11 ISS gjaldt spørsmålet om en bedrift som var foretaksbundet av Renholdsoverenskomsten i forbindelse med en virksomhetsoverdragelse kunne la være å anvende reservasjonsretten overfor tariffavtalen til den overdratte virksomheten, jf. aml. § 16-2 (2). Ved å unngå å reservere seg, ble ISS tariffbundet av overdragende tariffavtale (Riksavtalen). Arbeidsretten kom til at det var tariffstridig av ISS å ikke anvende reservasjonsretten. I forbindelse med denne saken inngikk LO og NHO en protokoll, som er sitert i dommens avsnitt 64, som lyder slik:

"Partene er enige om at hotellrenhold utført av ekstern tjenesteleverandør, som ISS i dette tilfellet, er omfattet av Renholdsavtalen, avtale nr. 10.

Ovennevnte medfører ikke at partene har tatt endelig stilling til hvorledes tariffavtalevalget skal løses om en og samme tjenesteleverandør leverer flere tjenester til en hotellbedrift."

Som protokollens annen setning tydelig poengterer, løser ikke AR-2019-11 alle problemstillinger knyttet til konkurranseflaten mellom Renholdsoverenskomsten og Riksavtalen. Det er derfor nødvendig å beholde bestemmelsen i forskriften § 2 annet ledd, slik at Tariffnemnda ikke griper inn i partsautonomien i større grad enn nødvendig. At det også finnes eksempler på andre tariffavtaler med overlappende anvendelsesområde, uten at det i allmenngjøringsforskriften er vedtatt noen avgrensning, er ikke et argument for å ta bort bestemmelsen. Konkurranseflaten mellom Renholdsoverenskomsten og Riksavtalen er særskilt sterk, hvilket nødvendiggjør bestemmelsen.

NHO støtter ikke at tillegg for helg- og helligdagsarbeid skal allmenngjøres og viser til at begrunnelsen for ikke å allmenngjøre disse tilleggene i 2013 står seg fortsatt. Allmenngjøring av tilleggene ikke er nødvendig for å etablere et forsvarlig beskyttelsesnivå, samtidig som disse tilleggene kan gi uheldige utslag i visse sektorer, særlig innenfor turistnæringen. Dersom Tariffnemnda vurderer å allmenngjøre tillegg for helg- og helligdagsarbeid, må man særskilt vurdere hvorvidt det er anledning til å anse et tillegg som del av minstelønnen som kan allmenngjøres og deretter vurdere om et slikt tillegg er nødvendig og proporsjonalt etter artikkel 36 EØS.

NHO Service og Handel ønsker fortsatt allmenngjøring av Renholdsoverenskomsten og anser dette som et av flere nødvendige tiltak for å redusere antallet useriøse virksomheter, samt bidrar til mer ordnede forhold i renholdsbransjen. De oppfatter at allmenngjøringen har satt fokus på seriøsitet i bransjen, og bidrar til mer rettferdig konkurranse mellom ulike tilbydere.

Samtidig har bransjen fortsatt betydelige utfordringer, og det er ingen faktorer som tilsier at nødvendigheten av allmenngjøringen er svekket.

NHO Service og Handel er imot LOs forslag om fjerning av unntaket om virkeområde, og mener det er nødvendig at § 2 annet ledd videreføres slik den lyder i dag. Uten en presisering av at allmenngjøringsforskriften ikke kommer til anvendelse når arbeidstakerne er omfattet av tariffavtale inngått med fagforening med innstillingsrett, kan det oppstå situasjoner der tariffbundne virksomheter blir forpliktet til å overholde allmenngjorte vilkår fra en annen tariffavtale enn sin egen. Slik kan det ikke være. Eksempelvis kan ulike servicestillinger – som også omfatter renholdsfunksjoner – være omfattet av andre tariffavtaler slik som Service- og vedlikeholdsoverenskomsten, Landforpleiningsavtalen mfl.

NHO Service og Handel støtter nemndas forslag om å allmenngjøre Renholdsoverenskomstens gjeldende timelønnsseter på hhv. kr. 191,39 kr og kr. 141,62 for de under 18 år.

NHO Service og Handel støtter forslaget om å gjeninnføre bestemmelsene om tillegg for helg- og helligdagsarbeid. De er opptatt av at konkurranse innenfor denne bransjen skal være på like vilkår. De ser også en vridning mot at våre medlemmer med tariffavtale priser seg ut av markedet sammenliknet med bedrifter uten tariffavtale. De mener slike konkurransehensyn ligger innenfor allmenngjøringslovens anvendelsesområde, fordi det først og fremst er norske bedrifter som er bundet av tariffavtale.

NHO Service og Handel er for allmenngjøring av reisetid så lenge ordlyden og innholdet i bestemmelsen er identisk med det de ble enige med Norsk Arbeidsmandsforbund om i tariffoppgjøret desember 2020 og som er tatt inn i tariffavtalen. Beregning og betaling av reisetid har vært en prinsipiell sak både for arbeidsgiver- og arbeidstakersiden, og det er essensielt at forskriftens parallelle bestemmelse ikke adskiller seg fra det kompromisset partene etter langvarig strid og mye arbeid kunne enes om.

NHO Reiseliv er imot at det er den høye normallønnssatsen i OR som skal legges til grunn for allmenngjøringsvedtaket, og at helge- og helligdagstillegg skal omfattes. Videre mener de at unntaket i § 2 andre ledd må videreføres, dvs. at forskriften ikke skal gjelde for ansatte i bedrifter som er omfattet av tariffavtale inngått med fagforening med innstillingsrett. NHO Reiseliv viser til tidligere høringsuttalelser og fastholder de synspunkter, i tillegg støtter de NHOs høringsuttalelse.

Spekter er prinsipielt uenig i omfanget av allmenngjøring som i dag brukes og den praksis som nå synes å være etablert, der tidligere allmenngjøringsvedtak nærmest automatisk videreføres uten en grundig ny vurdering av om det fortsatt er grunnlag for allmenngjøring for en ny tariffperiode. Spekter fremhever følgende:

Allmenngjøring er et kraftig myndighetsinngrep og må derfor etter Spekters oppfatning kun brukes der det klart er dokumentert at lønns- og arbeidsvilkårene ligger vesentlig under det som må anses som sosialt akseptabelt i Norge. Dersom Tariffnemnda likevel finner å ville videreføre allmenngjøringen vil Spekter uttale at vi er skeptiske til at det allmenngjøres andre

bestemmelser enn minstelønnsbestemmelser. Vi har ingen merknader til at minstelønnssetningene justeres i tråd med resultatet fra overenskomstrevisjonen 2020.

Stein Evju har bemerkninger til ordlyden i utkast til forskrift § 6 om «Utgifter til reise, kost og losji» og sammenhengen med det nye utsendingsdirektiv. Han gir en oppklaring av hvordan direktivet skal forstås og har forslag til en nye ordlyd i forskriften. Han peker på at det riktige vil være å erstatte «hjemmet» og «sitt hjemsted» med «arbeidstakerens ordinære arbeidssted i vertsstaten» eller en annen formulering som gir tydelig uttrykk for en slik forståelse. Det avsluttende «ved arbeidsoppdragets begynnelse og slutt» i første ledd må tas ut. Ny bokstav i) jfr. annet ledd i artikkel 3 nr. 1 gir ikke grunnlag for en slik begrensning for reiser i vertsstaten.

Evju bemerker videre at utkastet til § 6 bare pålegger en «avtaleplikt», ikke konkretiserte betalingsplikter, og at det da kan spørres om bestemmelsen er egnet til å ivareta det likebehandlingsprinsippet som nytt første ledd i direktivets artikkel 3 nr. 1 gir uttrykk for.

Virke viser til tidligere innsendt høringsvar. Virke mener at grunnlaget for fortsatt allmenngjøring er til stede og viser til Fafo-rapport 2020/13 som viser at allmenngjøringen har hatt en positiv effekt for lønnen til de lavest lønnede renholdere, og at allmenngjøringen dermed har virket etter hensikten. Videre støtter Virke LOs begjæring som medfører en utvidelse i forhold til den eksisterende forskrift.

Justis- og beredskapsdepartementet og **Utenriksdepartementet** har ingen merknader.

Tariffnemnda innhentet i forkant av behandlingen statistikker fra SSB over lønnsnivået i bransjene som var begjært allmenngjort.

Tariffnemndas vurderinger

Tariffnemnda finner ut fra en samlet vurdering av dokumentasjonen at vilkårene for allmenngjøring er til stede.

Tariffnemnda har særlig lagt vekt på lønnsstatistikken fra SSB. Majoriteten av de utenlandske arbeidstakerne har lønn rundt allmenngjøringsnivået. Det er få norske renholdere. Det viser at forskriften har reell betydning, og at det er sannsynlig at lønningene vil falle dersom allmenngjøringen fjernes. Nemnda viser videre til at Arbeidstilsynet i perioden 2018 til september 2020 gjennomførte 109 tilsyn og fant avvik knyttet til allmenngjøringsreglene i 27 prosent av tilfellene.

Når det gjelder ordlyden i forskriften § 5 «Utgifter til reise, kost og losji» viser nemnda til vurderingene i vedtaket av 11. oktober 2018 som fortsatt gjør seg gjeldende. Nemnda har på dette punktet lagt vekt på at forskriftens ordlyd skal samsvare med tariffreguleringen.

LO har i begjæringen bedt om tre endringer i forskriften som behandles nedenfor.

For det første har LO bedt Tariffnemnda om å ta inn en egen bestemmelse i forskriften knyttet til reisetid mellom oppdrag, se utkastet § 4. Det vises til protokoll inngått mellom partene som skal iverksettes senest 1. januar 2022. Nemnda ser at det har vært utfordringer knyttet til om

reisetid mellom renholdsoppdrag skal regnes som arbeidstid og dermed danne grunnlag for lønn etter § 3. Når det gjelder dette spørsmålet har imidlertid Tariffnemnda delt seg i et flertall og i et mindretall.

Tariffnemndas flertall, medlemmene Ulseth, Holden, Cordero-Moss og Weltzien har kommet til at nemnda ikke kan ta stilling til forskriftsendringen på bakgrunn av den fremlagte dokumentasjonen og mener ordlyden i utkastet er uklar. Flertallet vil vurdere å endre forskriften dersom det fremsettes begjæring etter at bestemmelsen er trådt i kraft.

Tariffnemndas mindretall, medlemmet Van den Heuvel mener forskriften bør endres slik at reisetid mellom renholdsoppdrag skal regnes som arbeidstid som gir rett til lønn. Bestemmelsen i forskriften bør få virkning fra samme tidspunkt som bestemmelsen i Renholdsoverenskomsten. For renholdere vil reisetid mellom oppdrag utgjøre en betydelig del av arbeidsdagen. Det vil derfor være urimelig om denne reisetiden ikke skal regnes som arbeidstid som gir rett til lønn. Overenskomstens ordlyd avgrensar hva som skal regnes som arbeidstid. For å oppnå formålet i allmenngjøringsloven om likeverdige lønns- og arbeidsvilkår, bør reisetid mellom oppdrag lønnes på samme måte som i Renholdsoverenskomsten.

LO har videre bedt om at forskriften § 2 annet ledd som avgrensar forskriftens virkeområde, oppheves. Også når det gjelder dette spørsmålet har Tariffnemnda delt seg i et flertall og i et mindretall.

Tariffnemndas flertall, medlemmene Ulseth, Holden, Cordero-Moss og Weltzien viser til vurderingene i vedtakene av 31. mars 2017 og 11. oktober 2010 som fortsatt gjør seg gjeldende. Flertallet kan ikke se at dommen fra Arbeidsretten (AR-2019-11) avklarer alle konfliktsituasjoner som kan oppstå mellom tariffavtaler på området. På denne bakgrunn endrer ikke flertallet forskriften § 2.

Tariffnemndas mindretall, medlemmet Van den Heuvel viser til at hotellrenhold utført av ekstern tjenesteleverandør er omfattet av denne forskriften, uavhengig av om hotellet er bundet av Riksavtalen. I tillegg ønsker mindretallet å vise til at etter det han er kjent med, har det ikke vært noen tvister mellom partene som gjelder Renholdsoverenskomstens grenser mot andre overenskomster. Bestemmelsen i forskriften § 2 annet ledd er derfor unødvendig, og den er egnet til å skape forvirring.

LO har for det tredje bedt om at Tariffnemnda gjeninnfører bestemmelsene om tillegg for helg- og helligdagsarbeid. Også i dette spørsmålet har nemnda delt seg i et flertall og et mindretall.

Tariffnemndas flertall, medlemmene Ulseth, Holden, Cordero-Moss og Weltzien vil ikke gjeninnføre helg- og helligdagstillegg. Disse tilleggene har ikke vært allmenngjort siden de ble tatt ut av forskriften i nemndas vedtak av 23. mai 2013. Det vises til nemndas vurderinger i dette vedtaket som fortsatt gjør seg gjeldende. Det er ikke fremmet avgjørende nye argumenter for å gjeninnføre tilleggene. Det er heller ikke nødvendig for å etablere et forsvarlig beskyttelsesnivå på området.

Tariffnemndas mindretall, medlemmet Van den Heuvel mener helg- og helligdagstillegg bør gjeninnføres i forskriften. Det er nødvendig for å sikre utenlandske arbeidstakere lønns- og arbeidsvilkår som er likeverdige med de vilkår norske arbeidstakere har og for å hindre konkurransevridning til ulempe for tariffbundne virksomheter. Særlig i turistnæringene er det mye renhold på hotell- og serveringssteder i helgene. I den sammenheng vises det også til forutsetningene i endringsdirektiv 2018/957 om samme arbeid på samme sted bør avlønnes på samme måte.

Tariffnemnda viderefører forskriften uten endringer, men med de reviderte satsene fra mellomoppgjøret 2021.

Tariffnemndas vedtak

Med hjemmel i lov 4. juni 1993 nr. 58 om allmenngjøring av tariffavtaler mv. har Tariffnemnda truffet vedtak om videreføring av delvis allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter.

Tariffnemndas vedtak innebærer at forskriften om delvis allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter videreføres med justerte satser.

Oslo, 10. mai 2021

Terese Smith Ulseth
Steinar Holden
Giuditta Cordero-Moss
Andreas van den Heuvel
Kurt Weltzien

Forskrift om delvis allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter

Hjemmel: Fastsatt av Tariffnemnda 10. mai 2021 med hjemmel i lov 4. juni 1993 nr. 58 om allmenngjøring av tariffavtaler m.v. (allmenngjøringsloven) § 5.

Kap. I. Innledende bestemmelser

§ 1. Grunnlaget for allmenngjøring

Forskriften er fastsatt på grunnlag av Overenskomst for renholdsbedrifter 2020-2022 mellom Næringslivets Hovedorganisasjon og NHO Service og Handel på den ene side og Landsorganisasjonen i Norge og Norsk Arbeidsmandsforbund på den annen side.

§ 2. Virkeområde og gjennomføringsansvar

Forskriften gjelder for private bedrifter som driver salg av renholdstjenester. Forskriften gjelder for ansatte i slike bedrifter som utfører renhold.

Forskriften gjelder ikke for ansatte i bedrifter som er omfattet av tariffavtale inngått med fagforening med innstillingsrett.

Forskriften gjelder ikke for lærlinger under Reform 94 og personer på arbeidsmarkedstiltak.

Arbeidsgiver og den som i arbeidsgivers sted leder virksomhet som utfører arbeidsoppdrag som nevnt i første ledd skal sikre at bestemmelsene i forskriften gjennomføres.

Kap. II. Lønns- og arbeidsvilkår

§ 3. Lønnsbestemmelser

Arbeidstakere som utfører arbeid i henhold til § 2, skal minst ha en lønn per time på kroner 196,04.

Arbeidstaker under 18 år som utfører arbeid i henhold til § 2, skal minst ha en lønn per time på kroner 146,27.

For arbeid mellom klokken 2100 og 0600 avtales lønnstillegg i hvert enkelt tilfelle. Lønnstillegget skal være minst 27 kroner per time.

§ 4. Regulering av lønn i forskriftens virketid

Tariffnemnda kan endre satsene i § 3 som følge av tariffrevisjoner.

§ 5. Utgifter til reise, kost og losji

For arbeidsoppdrag hvor overnatting utenfor hjemmet er nødvendig, skal arbeidsgiver etter nærmere avtale dekke nødvendige reiseutgifter ved arbeidsoppdragets begynnelse og slutt.

Før arbeidsgiver sender arbeidstaker på oppdrag utenfor sitt hjemsted, skal det være avtalt ordninger vedrørende kost og losji. Arbeidsgiver skal som hovedregel sørge for kost og losji, men fast diettsats, betaling etter regning e.l. kan avtales.

§ 6. Personlig utstyr (arbeidstøy)

Arbeidsgiver holder nødvendig arbeidstøy og skotøy tilpasset arbeidsplassen og arbeidet.

Kap. III. Fravikelighet m.m.

§ 7. Fravikelighet

Forskriften kommer ikke til anvendelse dersom arbeidstaker samlet sett er omfattet av gunstigere lønns- og arbeidsvilkår i henhold til avtale eller etter det lands rett som ellers gjelder for arbeidsforholdet.

Kap. IV. Ikrafttreden m.m.

§ 8. Ikrafttreden og opphør

Forskriften trer i kraft 1. juli 2021.

Forskriften gjelder inntil Tariffnemnda treffer nytt vedtak. Forskriften opphører likevel å gjelde dersom partene i tariffavtalene ikke har krevet nytt vedtak innen en måned etter at tariffavtalene er avløst av nye avtaler, jf. allmenngjøringsloven § 7.

Forskrift 11. oktober 2018 nr. 1697 om delvis allmenngjøring av tariffavtale for renholdsbedrifter oppheves samtidig med ikrafttredelse av denne forskrift.